

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Co/198/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1416206177
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 01. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Vičková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1416206177.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Vičkovej a členov senátu JUDr. Ondreja Krajča a JUDr. Moniky Holicekej v právnej veci žalobcu: mBank SPOLKA AKCYJNA, a.s., so sídlom Prosta 18, Warszawa, 00-850 Poľská republika, podnikajúca na území Slovenskej republiky prostredníctvom organizačnej zložky mBank S.A., pobočka zahraničnej banky, so sídlom organizačnej zložky Pribinova 10, Bratislava, IČO: 36 819 638, proti žalovanému: S. H., J. XX.XX.XXXX, G. Ž. X, G., M. na O.: J. X, G., na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 28. marca 2018, č.k. 23Csp/2/2016-129, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 1.223,20 eur s úrokom z omeškania 9,05 % ročne od 03.08.2015 do zaplatenia, a žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Uviedol, že žalobca sa domáhal zaplatenia celkovej sumy 1.223,20 eur, pozostávajúcej z nesplatenej istiny úveru v sume 973,99 eur a zmluvného úroku v sume 249,21 eur, spolu s úrokom z omeškania 9,05 % ročne z dlžnej sumy od 03.08.2015 do zaplatenia, z dôvodu nevráteného úveru „S.?.?Ž. Č.. E., XXXXXX-XXXXXXXXXX/XXXX poskytnutého na základe zmluvy uzatvorenej dňa 19.01.2015. Vykonaným dokazovaním zistil, že na základe zmluvy o poskytnutí hotovostného úveru „S.?.?Ž. Č.. E., XXXXXX-XXXXXXXXXX/XXXX uzatvorenej dňa 19.01.2015 žalobca poskytol žalovanému úver v sume 1.000 eur, s dohodnutou úrokovou sadzbou 9,9 % ročne; žalovaný sa zaviazal, že úver splatí v splátkach vo výške 21,20 eur splatných vždy k 14. dňu v mesiaci, úver bol poskytnutý na obdobie 60 mesiacov, konečnú splatnosť zmluvné strany dohodli ku dňu 14.02.2020. Žalovaný porušil zmluvné podmienky, dohodnuté splátky nerealizoval, uhradil dve platby dňa 16.03 a 15.04.2015 spolu v sume 48,80 eur, v dôsledku porušenia zmluvných podmienok listom zo dňa 14.07.2015 žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť. Žalovaný zásielku na pošte nevyzdvihol, táto bola uložená dňa 15.07.2015, mimoriadna splatnosť nastala dňom 18.07.2015, kedy sa vyhlásenie o mimoriadnej splatnosti stalo účinným. Zistený skutkový stav posúdil podľa § 1 ods. 2, § 2 písm. a/, b/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 497, § 499, § 502 ods. 1, § 503 ods. 1, 2, § 506 Obchodného zákonníka, § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka a dospel k záveru, že predmetná zmluva uzavretá medzi stranami je spotrebiteľskou zmluvou, keď žalobca ju uzavrel ako veriteľ so žalovaným v postavení spotrebiteľa. Ďalej mal za preukázané, že žalovaný napriek skutočnosti, že čerpanie celého úverového rámca v sume 1.000 eur nespochybnil, vrátil žalobcovi len časť v sume 48,80 eur, pričom spochybnil, že bol so žalobcom v záväzkovo-právnom vzťahu, že by svoje povinnosti zo zmluvy neplnil a zmluva neobsahuje podpisy oboch zmluvných strán a nebola zaslaná v písomnej forme. V celom rozsahu sa stotožnil s

argumentáciou žalobcu, že uzatváranie spotrebiteľských zmlúv prostredníctvom diaľkovej komunikácie je bežným spôsobom uzatvárania úverových zmlúv s poukazom na zákon č. 129/2010 Z.z., z uvedeného dôvodu tvrdenia žalovaného, že zmluva neobsahuje podpisy zmluvných strán a nebola mu zaslaná v písomnej forme na podpis, neobstoja. Tvrdenia žalovaného týkajúce sa porušenia zákona č. 129/2010 vyhodnotil len ako účelové s tým, že ochranu spotrebiteľa nemožno chápať ako obranu ľahkomyselnosti a nezodpovednosti dlžníkov; poukázal na to, že žalovaný poskytnutý úver nevrátil, resp. vrátil minimálnu časť v sume 48,80 eur. Dlh nepovolil žalovanému splácať v splátkach, pretože nepreukázal svoje nepriaznivé finančné pomery. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. a žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie v zákonom stanovenej lehote žalovaný, žiadal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolanie odôvodnil tým, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d/ C.s.p.). Uviedol, že súd prvej inštancie nepodrobil spotrebiteľskú zmluvu kontrole ex offo, na základe čoho by pravdepodobne boli zistené neprijateľné zmluvné podmienky v spotrebiteľskej zmluve; nepreskúmal predmetnú zmluvu a nemohol ani dospieť k správne právnemu posúdeniu danej zmluvy, ktorá neobsahuje zákonné náležitosti podľa zákona č. 129/2010 Z.z., čo má za následok, že podľa § 11 ods. 1 písm. b/ Zákona o spotrebiteľských úveroch, je poskytnutý úver bezúročný a bez poplatkov. Poukázal aj na rozsudok Okresného súdu Bratislava IV pod sp.zn. 40Csp/1/2016 vydaný v totožnom prípade ako je prejednávaný prípad. Uviedol, že tento rozsudok bol predložený v tomto konaní, súd bol s ním oboznámený, a aj napriek tomu je rozsudok vydaný v prejednávanej veci rozdielny. Poukázal na čl. 144 Ústavy SR a uviedol, že súd prvej inštancie zaťažil konanie závažnou vadou, keď nerešpektoval požiadavky medzinárodných zmlúv, odklonil sa od príslušných ustanovení, poprel ich účel a význam a v tom dôsledku poprel jeho základné právo na súdnu ochranu. Namiesto práv spotrebiteľa chránil v konaní záujmy dodávateľa (žalobcu) a priznal mu právo zo zmluvy, ktorá obsahuje neprijateľné podmienky a úver sa považuje zo zákona za bezúročný a bez poplatkov. Súd podľa jeho názoru nekonal nestranne.

3. Žalobca sa v odvolacom konaní nevyjadril.

4. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v medziach uplatnených odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 380 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.), dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

5. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca sa domáhal proti žalovanému zaplata peňažných nárokov zo zmluvy o úvere, ktorú strany uzavreli dňa 19.01.2015, a to nesplatené istiny úveru v sume 973,99 eur a zmluvného úroku v sume 249,21 eur spolu s úrokom z omeškania 9,05 % ročne z dlžnej sumy od 03.08.2015 do zaplata. Vzniknutý právny vzťah súd prvej inštancie správne posúdil ako vzťah spotrebiteľský, založený zmluvou o spotrebiteľskom úvere (§ 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z.).

6. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom v celom rozsahu vyhovel žalobe žalobcu, keď žalovaný v konaní nepochybnil, že žalobcom mu bol poskytnutý úver na základe predmetnej zmluvy v sume 1.000 eur a mal za preukázané, že žalovaný splatil len sumu 48,80 eur, ďalšie splátky v rozpore so zmluvnými podmienkami nerealizoval a zvyšnú časť úveru nesplatil. Tvrdenia žalovaného, týkajúce sa porušenia zákona č. 129/2010 súd prvej inštancie vyhodnotil ako účelové, pričom v odôvodnení napadnutého rozsudku sa nezaoberal posúdením predmetnej zmluvy z hľadiska splnenia osobitných zákonom stanovených náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch, absencia ktorých má v zmysle § 11 ods. 1 písm. b/ Zákona o spotrebiteľských úveroch za následok, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Dôvodné sú preto námietky žalovaného, že súd prvej inštancie sa s uvedenými skutočnosťami nezaoberal, v odôvodnení rozhodnutia, a teda s námietkami žalovaného, týkajúcimi sa porušenia zákona č. 129/2010 sa dostatočne nevysporiadal. Odvolací súd však po preskúmaní predmetnej zmluvy absenciu takýchto zákonom stanovených náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere nezistil.

7. Predmetnou zmluvou uzavretou medzi stranami dňa 19.01.2015 poskytol žalobca žalovanému spotrebný úver, ktorý sa mu zaviazal poskytnúť v maximálnej výške 1.000 eur na obdobie 60 mesiacov, ktoré začína plynúť v deň pripísania peňažných prostriedkov úveru na účet S. dlžníka uvedený v bode 1.3 zmluvy; konečná splatnosť úveru bola dohodnutá 14.02.2020. Žalovaný ako dlžník sa zaviazal splácať istinu spolu s úrokmi formou 60 mesačných splátok, vo výške 21,20 eur vždy k 14. dňu každého mesiaca, RPMN bola 10,36 %, celkové náklady spojené s úverom predstavovali sumu 1.278,26 eur, priemerná RPMN 15,16 %, dohodnutá bola pohyblivá úroková sadzba, ktorá v deň uzavretia zmluvy bola 9,90 % ročne.

8. Žalovaný v odvolaní len všeobecne namietal, že zmluva obsahuje neprijateľné podmienky, neobsahuje zákonné náležitosti podľa zákona č. 129/2010 Z.z. a úver sa považuje za zákon za bezúročný a bez poplatkov. Neuvedol však žiadnu konkrétnu zákonnú náležitosť zmluvy o úvere, absencia ktorej v danom prípade by mala mať za následok, že úver je bezúročný a bez poplatkov. Pokiaľ poukázal na rozhodnutie Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 40Csp/1/2016 vydané v totožnej veci, z tohto rozhodnutia odvolací súd zistil, že súd v ňom konštatoval absenciu náležitostí v zmysle § 9 ods. 2 písm. k/ Zákona o spotrebiteľských úveroch, t.j. údaj o výške, počte a termínoch splátok v rozdelení na istinu, úroky a iné poplatky, s ktorým záverom sa však odvolací súd nestotožnil vzhľadom na neskoršiu judikatúru Najvyššieho súdu SR.

9. Otázka správnej interpretácie označeného ustanovenia v čase rozhodovania súdu prvej inštancie už bola Najvyšším súdom SR jednotne vyriešená, a to v uzneseniach Najvyššieho súdu SR z 28. februára 2018 sp. zn. 3 Cdo 146/2017, zo 17. apríla 2018 sp.zn. 3 Cdo 56/2018, sp.zn. 4 Cdo 211/2017, 4 Cdo 187/2017 z 23. apríla 2018, sp.zn. 5 Cdo 132/2017 z 28.októbra 2018.

10. Z obsahu odôvodnenia uvedených rozhodnutí Najvyššieho súdu SR vyplýva, že ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. je potrebné interpretovať tak, že zmluva o spotrebiteľskom úvere nemusí nevyhnutne obsahovať číselné vyjadrenie každej jednotlivej zložky anuitnej splátky (t.j. istiny, úrokov a iných poplatkov). Takáto interpretácia uvedeného ustanovenia totiž zodpovedá účelu Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o Zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS a právnym záverom uvedeným v rozsudku Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s. proti H. G.V. z 9. novembra 2016 a tiež účelu samotného ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. v znení platnom v čase uzavretia predmetnej úverovej zmluvy. Pokiaľ teda ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. hovorí o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné toto ustanovenie eurokonformne vykladať tak, že sa tým veriteľovi neustanovuje povinnosť uviesť v zmluve o spotrebiteľskom úvere zákonom vyžadované údaje vo vzťahu ku každej jednotlivej zložke anuitnej splátky, ale len vo vzťahu k anuitnej splátke ako celku. V súlade s uvedeným názorom sa vyjadril k aplikácii § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 z.z. aj Ústavný súd SR v náleze sp.zn. I. ÚS 44/2020, podľa záveru ktorého zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať len náležitosti výslovne uvedené v čl. 10 ods. 2 smernice 2008/48/ES, a to vzhľadom na to, že touto smernicou sa zabezpečuje úplná harmonizácia v oblasti spotrebiteľských úverov a členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenie, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice.

11. V týchto rozhodnutiach Najvyšší súd SR gramatickým a eurokonformným výkladom dospel k záveru, že predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej-ktorej anuitnej splátky, a s týmto záverom ako aj s právnou argumentáciou odôvodňujúcou tento záver, sa v preskúmvanej veci odvolací súd stotožňuje a v podrobnostiach poukazuje na odôvodnenie označených rozhodnutí. I podľa názoru odvolacieho súdu, vychádzajúc z účelu právnej úpravy, vymedzeného v dôvodovej správe k zákonu č. 129/2010 Z. z., a vychádzajúc z účelu a obsahu Smernice 2008/48/ES, nemožno od dodávateľov v zmluvách uzatváraných podľa uvedeného zákona žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. uvádza pojmy "výška", alebo "počet" či "termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov", možno za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa.

12. Posudzovaná úverová zmluva v prehľadnej a zrozumiteľnej forme uvádza vyššie uvedené údaje, keď v základnom texte zmluvy a zvýrazneným písmom stanovuje, že počet splátok je 60, ich výška je 21,20 eur, ide o mesačnú periodicitu splátok splatných v 14. deň kalendárneho mesiaca, s pohyblivou úrokovou sadzbou, ktorá je v deň uzavretia zmluvy 9,90 % ročne. Takéto vymedzenie zmluvných podmienok obsahovo spadajúcich medzi náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k/ Zákona o spotrebiteľských úveroch odvolací súd považuje za dostatočne jasné, transparentné a umožňujúce žalovanému posúdiť výhody a nevýhody úveru. Správne preto súd prvej inštancie posúdil predmetnú úverovú zmluvu, keď poskytnutý úver na základe nej nepovažoval za bezúročný a bez poplatkov z dôvodu absencie tejto náležitosti.

13. S prípadnými ďalšími skutočnosťami rozdielne uvedenými v napadnutom rozsudku súdu prvej inštancie oproti vyššie uvedenému rozsudku, vydanému v totožnej veci, na ktoré poukázal žalovaný v odvolaní, sa odvolací súd nemohol zaoberať, vzhľadom na uvedené odvolacie dôvody žalovaným v jeho odvolaní, v ktorom namietal len to, že súd prvej inštancie mal posúdiť vzhľadom na zmluvné podmienky a náležitosti úverovej zmluvy, predmetný úver ako bezúročný a bez poplatkový, a zo žiadnych iných

dôvodov vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku nenamietal. Odvolací súd je pri preskúvaní vecnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie viazaný odvolacími dôvodmi uvedenými v odvolaní.

14. Vzhľadom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že obsah odvolania žalobcu nie je spôsobilý spochybniť správnosť záverov rozsudku súdu prvej inštancie z hľadiska odvolacích dôvodov výslovne v ňom uvedených, pričom ani v odvolacom konaní neboli zistené také nové rozhodujúce skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mali za následok zmenu skutkového stavu, alebo by spochybňovali správnosť napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie.

15. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

16. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. a žalobcovi, ktorý mal úspech v odvolacom konaní, náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože mu v odvolacom konaní trovy nevznikli.

17. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).